

len imellem Loven, som den nu foreligger i § 9, hvor man blot stiller Voldens Skatning som Betingelse, og det hvorfor Ordføreren og Udvalget har kæmpet, at der skulde en anden Betingelse til, nemlig at Voldene vel skulde ned, men samtidig en ny Befæstning reises. Jeg kan ikke troe Andet, end at den ærede Minister, naar han stod paa min Plads, selv vilde gjøre opmærksom paa, at Ministerierne vegle, og at selv om man har den fuldkomneste Tilid til det nuværende, kjender man ikke Fremtiden og kan saaledes ikke vide, hvad disse Penge ville blive anvendte til. Det er dette, jeg mener, at Landstinget vel maa overveie, idet det giver sin Stemme for eller imod, om man skal give carte blanche eller kun en indskrænket Bemyndigelse, saaledes som Krigsministeren alene vilde have og ene havde tænkt paa. Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg, fra hvilken Side jeg end seer Loven, maa nægte den min Stemme.

Indenrigsministeren ad interim: S det, den ærede Taler anførte mod den ærede Ordfører, er jeg fuldkommen enig. Jeg fandt, at han ligesom ved Sagens anden Behandling oplyste saa fuldstændig og endnu fuldstændigere, at det Standpunkt, hvorpaa den ærede Ordfører havde stillet sig, ikke var holdbart, at det maa være disse Eiendomsbesiddere fuldkommen ligegyldigt, enten der bliver anlagt en Befæstning udenfor Frederiksberg eller ikke. Derimod forekommer det mig, at han ikke har været saa heldig, forsaavidt han har hittet sig om Loven i dens nuværende Skikkelse. Jeg maa begynde med at sige, at han atter vendte tilbage til at udtale, at han ikke vilde give en saadan udstrakt Credit (Brock: Ja!), men deri synes den ærede Landstingsmand at oversee, at der eksisterer en anden bevillende Forsamling, nemlig Rigsraadet (Brock: Nei!). Jo, Rigsraadet eksisterer virkelig (Brock: Ja!) og det er det, der har at afgjøre, paa hvad Maade disse Summer skulle anvendes. Jeg kan iøvrigt gjerne udtale som min Mening, at alle de Guldbrunder og alle de Millioner, hvorom der tales, kun have Charakter af Luftkasteller, der skrive sig fra en Periode, hvor Overspeculationen gjorde ethvert Jordstykke i Kjøbenhavn

til en Guldbgrube. Kan Krigsbestyrelsen kun ved denne Lov faae betalt, hvad dens Grund er værd, maa den ansee sig rigelig dækket, og kan den faae ind ved at sælge pr. □ Alen, hvad den skal give i Erstatning til de Eierne, der erproprieres, maa den være meget tilfreds. Jeg har spøiet Krigsministeren i at fremlægge dette Forslag; men derfor er jeg ikke gaaet ud fra Krigsministeriets Anskuelse. Jeg burde maaskee have udtrykt dette udtrykkelig i Motiverne; men man vil indsee, at det for mig er en vanskelig Stilling, idet jeg vel er enig med Krigsbestyrelsen i Resultaterne, men ikke i mangfoldige af de Anskuelse, som Krigsbestyrelsen gjør gjældende, og at det ikke er behageligt for mig at give Forklaring over en Meningsforskjel, saameget mere som jeg ikke anfaae det for nødvendigt at udtale, at det Standpunkt, hvorpaa Krigsministeriet i denne Sag, staaer, er aldeles forskjelligt fra det, hvorpaa Indenrigsministeriet staaer. For Indenrigsministeriet staaer Sagen saaledes: Vi have Krigsministeriet eller Monarchiet, som deels har store Besiddelser, deels visse indskrænkende Rettigheder over Andres Grunde. Nu foresætter der Krigsministeriet disse Millioner og det vedkommer ikke mig at paasee, hvorvidt dette Beløb af Millioner er rigtigt eller ikke; men hvad der vedkommer mig, er Almeenvællet, Samfundets Lary som borgerligt Samfund. Jeg finder endeel Besiddere, som ikke kunne gjøre deres Eiendomme saa frugtbringende, som det er nødvendigt, og jeg har den anden Part, som under visse Betingelser kunde være villig til at opgive den Myndighed, han har, og udløse den mod fuld Erstatning. Der næst har jeg dette betydelige Terrain udenfor Hovedstaden, som, betragtet fra det rene Eiendomsforholds Side — og det er det rene Eiendomsforhold, som Ministeriet elsker i Særdeleshed — virkelig hder liden Tilfredsstillelse, det er virkelig i højeste Grad i Almeenvællets Interesse, at de rene Eiendomsforhold blive hævede. Eierne danne ikke som saadanne en Corporation, der kan tage en gyldig Beslutning paa Alles Vegne; de have deres naturlige Repræsentanter i Kjøbenhavns Communalbestyrelse. Saa snart der opstaaer Forventninger om Fæstningsvoldens Nedlæggelse og om, at Eierne desaarfaa kunne faae fri Raadighed over deres